

'Hobbelen op één sterk en één zwak been'

New York City FC haalde in het eerste seizoen van zijn bestaan de ene na de andere grootheid naar *The Big Apple*. Toch heeft de satellietclub van Manchester City zich niet eens weten te plaatsen voor de play-offs van de Major League Soccer (MLS). 'Andrea Pirlo kon maar moeilijk meekomen in het hoge tempo.' TEKST: KOEN VAN DER VELDEN

Het is zondagmiddag als een metro vol voetbalfans, gehuld in donker- en lichtblauw met soms een flard oranje, het Grand Central-station in het hart van Manhattan verlaat. Een enkele New Yorker kijkt verbaasd op als een groepje fanatiekelingen een vrolijk spreekkoor

inzet, gesprekken gaan links en rechts over het laatste voetbalnieuws. Wie niet beter weet, waant zich voor even in Europa, op weg naar een lokale voetbaltempel, maar dat gevoel verdampst als de metro - eenmaal in het noordelijke stadsdeel The Bronx - bovengronds verdergaat, een flauwe

bocht naar rechts maakt en aan de horizon het imposante Yankee Stadium opdoemt. Het heiligdom voor honkbalfans en de thuishaven van de illustere New York Yankees moet sinds dit jaar worden gedeeld met een nieuwe huisgenoot: New York City FC. Een voetbalclub nog wel. Het is even wennen.

De gezamenlijke onderneming van Manchester City en de Yankees, verenigd onder de paraplu van de steenrijke Sheikh Mansour en zijn City Football Group, reserveerde op 21 mei 2013 voor honderd miljoen dollar een plek in de Major League Soccer (MLS) en nam dit voorjaar met veel bombarie zijn intrek in het diamantvormige stadion. Aankopen David Villa, Frank Lampard

De vedetten van New York City FC op een rij: David Villa, Andrea Pirlo en Frank Lampard. FOTO: VI IMAGES

en de halverwege het seizoen aangetrokken Andrea Pirlo moesten de lancering een mondaine uitstraling geven. Voor half werk was in een stad als New York geen ruimte en tijd, besefte de clubleiding. Verwachtingen, realistisch of niet, torenden naar wolkenkrabberformaat.

Gemengde gevoelens

Onder een aangenaam herfstzonnetje, dat *The Big Apple* dit jaar maar niet lijkt te willen verlaten, besluit de sterrenformatie afgelopen zondag zijn eerste seizoen in de MLS, de competitie die, in

strijd met de Europese voetbalkalender, loopt van het voor- tot het najaar. De tegenstander in de uitzwaaiwedstrijd, die eerder plaatsvindt dan vooraf was gehoopt, is New England Revolution. Met sterk gemengde gevoelens nemen de New Yorkers vroegtijdig afscheid van hun debuutseizoen. Het goede nieuws? De nieuwkomer, spelend in het uit Manchester overgewaaide hemelsblauw, lijkt zijn voetafdruk stevig te hebben geplaatst in een sportgekke stad. Wie naar de goedgevulde tribunes kijkt, weet dat er inmiddels een respectabele groeisput heeft plaatsgevonden. Gemiddeld trekken de thuiswedstrijden in Yankee Stadium een kleine dertigduizend toeschouwers, vandaag zijn het er 34.150. Kortom: het *product NYCFC* staat. Het slechte nieuws? De eerstejaars supporters zagen hun team het grootste deel van de competitie onbedaarlijk schutteren. Ook het sterren trio Villa-Pirlo-Lampard heeft het onheil tussen de kalklijnen niet weten te voorkomen. Een reeks

'Je hebt drie spelers van wereldklasse in Villa, Lampard en Pirlo, maar ook drie of vier basisspelers die gewoon niet goed genoeg zijn'

van elf wedstrijden zonder overwinning, een droogte die aanhield van 28 maart tot 6 juni, tekent de sportieve worsteling van de onwennige debutant. De play-offs, de seizoensclimax waarvoor liefst twaalf van de twintig clubs zich plaatsen, waren al twee speelronden voor het einde van de reguliere competitie definitief buiten bereik geraakt. *NYCFC* komt niet verder dan de achtste plaats in de oostelijke divisie, waar een klassering bij de bovenste zes noodzakelijk is.

In de kleedkamer van de thuisploeg, waar het journaal geheel volgens Amerikaans gebruik op gepaste momenten welkom is, hangt na afloop van de wedstrijd tegen New England een sfeer die het midden houdt tussen gelatenheid en teleurstelling. *NYCFC* heeft het slechtst voor het laatst bewaard: de bezoekers hebben met 1-3 nog mededogen getoond voor de uitermate zwakke New Yorkers.

Eenmaal aangekleed staat Andrea Pirlo schuld-bewust een kluwen verslaggevers te woord. 'We speelden nergens meer voor, dus dan kan het voorkomen dat de scherpte ontbreekt. De fans hadden beter verdiend,' zegt de Italiaan, die belooft de zaak volgend seizoen recht te zullen zetten. Naast hem kan Jason Hernandez, een verdediger die niet zou opvallen in de kelder van de Eredivisie, zich in alle rust aankleden. Het tekent de verhoudingen in het team van *NYCFC*, waarin miljonairs en wereldkampioenen samenspelen met voetballers met een minimumsalaris van vijftigduizend dollar.

Socialisme

Uitgebalanceerd is de bijeengeraapte selectie van *NYCFC* allerminst. Wie de samenstelling ervan wil begrijpen, moet zich buigen over de talrijke regels en financiële restricties waaraan MLS-teams zich moeten conformeren, opgesteld om gelijkheid tussen de twintig clubs te bevorderen. Grant Wahl, voetbaljournalist van het gerenommeerde weekblad *Sports Illustrated*, moet grinniken om de ironie. 'Eigenlijk is de MLS een vorm van socialisme in de Verenigde Staten, terwijl het voetbal in Europa steeds meer begint te lijken op het Wilde Westen.'

Geldsmijterij is ook in de Amerikaanse voetbal-top mogelijk, maar wordt tot op zekere hoogte gereguleerd door de bond. Clubs moeten het doen met een door de MLS beschikbaar gesteld salarisbudget van 3,49 miljoen dollar, dat over twintig spelers kan worden verdeeld. Voor uitzonderlijke talenten kan het bedrag worden overschreden: maximaal drie spelers - zogeheten *designated players* (DP's) - mogen onbeperkt en uit eigen zak worden betaald en nemen elk een hap van 436.250 dollar uit het salarisbudget. Dit alles met dank aan de in 2007 ingevoerde regel die dat jaar David Beckham van Real Madrid naar LA Galaxy bracht. Sindsdien werd de *Beckham Rule* uitgebreid van één naar drie spelers en volgden meer voetballers het voorbeeld van de Britse pionier. In 2015 liepen 47 DP's over de Amerikaanse velden, waarvan er 21 meer dan een miljoen dollar verdienden. Onder hen David Villa, Frank Lampard en Andrea Pirlo, die voor respectievelijk 5,6, 6 en 2,3 miljoen dollar tekenden. Tot zover het socialisme.

Een goedgevulde portemonnee blijkt in de MLS, in contrast met de mondiale voetbalwetten, bepaald geen garantie voor succes. Sterker, ook zuinigheid kan worden beloond. Neem New York Red Bulls, de rivaal van *NYCFC* aan de overkant van de Hudson-rivier. De ploeg uit New Jersey bleef dit seizoen - na het vertrek van grootverdieners Thierry Henry en Tim Cahill - keurig onder het salarisplafond en eindigde met het kleinste budget van alle MLS-teams (3,4 miljoen) aan kop van de ranglijst.

Grootverdieners in de MLS

NAAM	CLUB	SALARIS IN DOLLARS
Kaká	Orlando City SC	7.167.500
Sebastian Giovinco	Toronto FC	7.115.555
Michael Bradley	Toronto FC	6.500.000
Steven Gerrard	LA Galaxy	6.332.504
Frank Lampard	New York City	6.000.000
Giovani dos Santos	LA Galaxy	5.750.008
David Villa	New York City	5.610.000
Jozy Altidore	Toronto FC	4.750.000
Clint Dempsey	Seattle Sounders	4.605.941
Robbie Keane	LA Galaxy	4.500.000
Jermaine Jones	New England Revolution	3.052.500
Obafemi Martins	Seattle Sounders	3.000.000
Andrea Pirlo	New York City	2.315.694
Didier Drogba	Montreal Impact	2.116.668

Via een billboard wordt Frank Lampard welkom geheten in New York. FOTO: VI IMAGES

'David Villa is de enige van de drie sterren die zijn geld verdiend heeft'

Natuurlijk, een ongelimiteerd chequeboekje kan helpen, zegt Wahl, die wijst op de drie landstitels die regerend kampioen LA Galaxy (salarisbudget 2015: 18,8 miljoen) in de afgelopen vier seizoenen behaalde. 'Maar de MLS is ingericht om ook voor clubs met minder financiële middelen succes mogelijk te maken.' Creativiteit en boekhoudkundig vernuft zijn vereist bij het samenstellen van een MLS-team, vervolgt de journalist. 'Het is goed om een paar sterren te hebben, maar uiteindelijk is het de kunst om spelers te vinden die voor 75 duizend dollar naast hen kunnen spelen. Het gaat niet om die drie toppers, het gaat om het geheel. Daarmee wordt je kampioen in deze competitie. Of de clubleiding van NYFCFC dat voldoende heeft beseft? Ik denk dat City Football Group goed wist waar het aan begon. De regels waren duidelijk. Ik geloof wel dat het voor nieuwe MLS-club tegenwoordig moeilijker is om een sterk elftal samen te stellen dan voorheen.'

Wahl doelt op de zogeheten *expansion draft* waarmee technisch directeur en voormalig Amerikaans international Claudio Reyna de selectie van NYFCFC grotendeels moest zien te vullen. Nieuwe teams mogen een tiental spelers wegplukken bij de overige MLS-club, die het recht hebben om hun beste spelers te onttrekken aan die selectieprocedure. De New Yorkers, maar ook het kakelverse Orlando City SC van Kaká (en zijn recordsalaris van 7,2 miljoen), moesten het dus doen met klikjes, die door de exponentiële groei van de MLS (in het afgelopen decennium sloten acht clubs zich aan bij de competitie) en een bijkomstige stijging van het aantal voetballers dat zich professional mag noemen, steeds flauwer van smaak worden. Aangevuld met eerstejaars professionals, een handvol goedkope buitenlanders en een tweetal Manchester City-huurlingen – de behendige linksback Angelino en centrale verdediger Shay Facey – vormde zich in de metropool een onsamenhangend geheel, waarvan voetballers beter wisten dan er wonderen van te verwachten.

'Nieuwe teams zijn zelden meteen succesvol in deze competitie, zeker als je zoals NYFCFC een aantal spelers in de selectie hebt die het eigenlijk niet verdienen om in de MLS te spelen,' zegt Ian Joy, een Schotse oud-prof die als analist van FOX Sports en het New Yorkse YES Network vanuit zijn commentaarhok zag hoe de club door het seizoen strompelde, hobbelen op één sterk

en één zwak been. 'Je hebt drie spelers van wereldklasse in Villa, Lampard en Pirlo, maar daar tegenover staan drie of vier basisspelers die gewoon niet goed genoeg zijn. Het is een ongewone mix waarin het voor de toppers moeilijk is om succes te hebben.'

Een verzachtende omstandigheid: coach Jason Kreis – oud-international en tot 2013 succes-trainer bij Real Salt Lake City – kon pas diep in de tweede seizoenshelft over twee van zijn sterren beschikken. Alleen Villa, vorige zomer aangekondigd als eerste selectiespeler van de club, was op de openingsdag van de partij. 'Voor mij is hij ook de enige die zijn geld verdiend heeft,' zegt Joy. 'Hij is een winnaar, heeft elke wedstrijd alles gegeven. Dat heb ik van de andere twee niet gezien. De eerste wedstrijden van Pirlo waren zeer teleurstellend. Zijn passes waren niet scherp en hij kon moeilijk meekomen in het hoge tempo en fysieke spel van de MLS. Hij was niet fit, kwam net van vakantie. Goed, die kon je hem natuurlijk moeilijk ontnemen na een lang seizoen bij Juventus. Ook Lampard was niet fit genoeg, maar dat was een ander verhaal.'

Andrea Pirlo probeert in het hemelsblauw van New York City zijn tegenstander London Woodberry van New England Revolution van de bal te zetten. FOTO: VI IMAGES

Misleiding

Het is een vraag die menig supporter bezighoudt. Wat als Lampard er vanaf het begin van het seizoen bij was geweest, zoals beloofd bij zijn presentatie op 24 juli 2014? Wat als hij en Manchester City niet hadden besloten om zijn tijdelijke verblijf bij de Premier League-club op Oudjaarsavond met een half jaar te verlengen? In plaats van 1 januari 2014 zou de Engelsman nu pas begin juli naar New York verkassen. Woedend spraken seizoen-kaarthouders, die hun plekje mede vanwege Lampard hadden gereserveerd, van misleiding. Overal in de stad hadden ze het gezicht van het Chelsea-icoon gezien – op billboards, posters en flyers – maar toen het seizoen eenmaal begon, was hij nergens te bekennen.

Zelf wil de 106-voudig international er geen woorden meer aan vuil maken. 'Voor mij is het een genot om nu hier te zijn, om te spelen in de MLS,' zegt hij half oktober na een lichte training in de bosrijke omgeving ten noorden van de stad. Op de campus van de State University van New York, omringd door de villa's van Yankees-spelers, heeft de club een grasveld dat bedoeld was voor honkbal omgetoverd tot trainingslocatie. Een tijdelijke accommodatie. Kleedkamers zijn nergens te ontdekken op de serene plek. Voetballers in hemelsblauw lijken na het verlaten van het veld op te gaan in de horizon. David Villa laat zich onderuitgezakt afvoeren in een golfkarretje, terwijl Lampard terugblijkt op zijn seizoen, althans, het New Yorkse gedeelte. 'Het is frustrerend dat ik me nu, tegen het einde van de competitie, pas goed ga voelen,' verklaart de Engelsman, die door een blessure pas 1 augustus zijn debuut kon maken. 'Ik blijf nu tot december bij het team, dan neem ik een pauze en ga ik me voorbereiden op het nieuwe seizoen. Nee, ik ga in de tussentijd niet naar een Europese competitie. Ik zal de rust nodig hebben. Mensen in Europa die nog altijd willen neerkijken op de MLS, zijn in mijn ogen achterhaald bezig.'

Wanneer Lampard verdwijnt, mag coach Jason Kreis aan een handjevol journalisten uitleggen wat er dit seizoen allemaal is misgegaan. 'Het is gebleken hoe moeilijk het is om in deze competitie in een jaar een nieuw team, een trainingscomplex, een jeugdafdeling en een coachingstaf op poten te zetten,' concludeert de man die zijn baan volgens verschillende berichten binnen afzienbare tijd zou kunnen verliezen aan Patrick Vieira, coach van de beloften van Manchester City. Geduld is niet het sterkste punt van zijn vermogende werkgever.

Uitlaatklep

Op de staantribune van Yankee Stadium, daar waar enthousiaste honkbalfans doorgaans een homerun van hun favoriete slagman hopen te vangen, wordt het voetbal tijdens de wedstrijd tegen New England negentig minuten lang springend, joelend en zingend gevierd. Ongeacht de tussenstand. Elke hoekschop van Pirlo krijgt bij voorbaat een staande ovatie en zelfs de prijs van het bier (elf dollar voor een plastic beker) kan de

De Grote Drie van New York City. FOTO: GETTY IMAGES

pret niet drukken. Waar het op het veld moeilijk bleek een evenwichtig product te fabriceren, lijkt op de tribune in een jaar tijd een eensgezinde supportersschare te zijn ontstaan. Toen Rox Fontaine, de 36-jarige voorzitter van supportersvereniging The Third Rail, hoorde van een voetbalclub in zijn stad, stond hij vooraan om 'deel uit te maken van een historische gebeurtenis'. Veel van de ongeveer 1.700 leden van zijn organisatie zijn zoals hij: voetbalfans die tot vorig jaar verlegen zaten om een uitlaatklep. 'Ik wist van Red Bulls, maar wilde niet telkens een

Sceptici noemen de MLS nog steeds een rusthuis voor versleten raspaarden, op zoek naar een laatste suikerklontje

eind reizen naar New Jersey. Als ze in de stad hadden gespeeld, was ik waarschijnlijk supporter geweest.' Nu was daar plotseling NYFCFC, een club die de cultuur van de stad begreep. 'De naam NYFCFC was overal. Met het aantrekken van Villa en Lampard kreeg de club een vleugje glamour dat bij de stad past. Ik was verkocht.' Absoluut, de introductie van NYFCFC is allesbehalve versjeteerd door de haperende start op het veld, bepleit journalist Wahl. Ook hij hoort in zijn wijk op Manhattan geregeld mensen praten

over de club. Een basis is gelegd. De volgende stap? 'Een eigen stadion,' zegt de New Yorker, die weet dat de Yankees hun gast niet voor eeuwig zullen kunnen dulden. 'Yankee Stadium is eigenlijk ook niet geschikt voor voetbal. Het veld is te smal en het zicht is niet overal even goed. Het is teleurstellend dat er dit jaar geen nieuws is gekomen over een nieuw stadion.' Sportief heeft NYFCFC zijn nabije toekomst verbonden aan een drietal dertigers: Lampard (37) blijft ten minste nog een seizoen in New York, Villa (33) en Pirlo (36) staan tot en met 2017 onder contract. Onmiskerbare grootmeesters, maar niettemin diep in de herfst van hun carrière. Sceptici noemen de MLS een rusthuis voor versleten raspaarden, op zoek naar een laatste suikerklontje. De volbloed die de bloei van zijn sportleven in de Verenigde Staten wil doorbrengen, is vooralsnog een zeldzaamheid. Zoals Toronto FC-aanvaller Sebastian Giovinco; 28 jaar, Italiaans international en revelatie van de MLS. 'Dergelijke spelers kun je op één manier halen,' weet Wahl. 'Een hoger salaris betalen dan ze in Europa kunnen krijgen. Alleen dan kun je concurreren met de sterkste competities ter wereld, zoals men hier op termijn wil doen. Don Garber, de baas van de MLS, mikt op 2022, maar gezien de huidige tv-inkomsten (negentig miljoen dollar, red.) en de geringe stijging van het salarisbudget in de komende jaren (4,2 miljoen in 2019, red.) lijkt me dat niet realistisch. Zeker, er gebeuren goede dingen in de MLS. Er komen clubs bij in Los Angeles, Atlanta en Minneapolis, en er wordt veel aandacht besteed aan de ontwikkeling van Amerikaans talent. Het gaat de goede kant op, maar er is nog een lange weg te gaan.' De tekst op het spandoek dat zondagavond in de negentigste minuut van de afscheidswedstrijd tegen New England wordt ontvouwd, kan wat dat betreft voor zowel de MLS als NYFCFC gelden. 'The best is yet to come.'

David Villa zij aan zij met Jermaine Jones van New England Revolution. FOTO: VI IMAGES